

1. Adventtisunnuntai

Evankeliumi, Matt. 21: 1-9

Nyt me jälleen olemme yhden kirkkovuoden lopettaneet ja alamme tänä päivänä uutta. Hän, joka on kuoleman ja elämän Herra, yksin tietää, onko tämä meille oleva viimeinen. Mutta mikä tutkistelu voisi olla meille tärkeämpi tänä päivänä kuin se, että me katsomme taaksepäin kuluneita päiviämme, olemmeko me ne niin viettäneet kuin piti? ja että myöskin ajattelemme virheitämme ja rikkomuksiamme, niitä anteeksi pyydämme ja Herran armon kautta päätämme tänä uutena kirkkovuotena vaeltaa sitä tietä, joka yksinään johdattaa todelliseen ja pysyvään onnellisuuteen ajassa ja iankaikkisuudessa?

Kevytmieliset ihmiset ohittavat nopeasti sellaisen itsetutkistelun, joka kuitenkin on kallein kaikista. Jos mennyt vuosi on ollut heille vastoinkäymisten vuosi, niin he iloitsivat siitä, että se on loppunut ja toivovat edespäin onnellisempia aikoja saadakseen hillitsemättömissä himoissansa maailmaa ja sen iloa nauttia. Mutta jos se on ollut iloinen, niin he toivottavat itselleen samaa edespäinkin viettäen elämäänsä lakkaamatta suruttomina ja huolettomina siitä iankaikkisuudesta, jota varten heidät on luotu, ja siitä autuudesta, johon heidät on Jeesuksen verellä kalliisti lunastettu. Mutta ei yksikään vakaa ja todellinen kristitty voi vuosien vaihtuessa olla piittaamaton autuudestaan, vaan hänen tulee välttämättä ajatella, että jokainen uusi vuosi on pitkä askel lähemmäksi hautaa, tuomiota ja iankaikkisuutta.

Vuoden alkaessa tai loppuessa tulee jokaisen syystä kysyä itseltään: mitä minun Luojani ja Herrani mielessä on ollut, miksi Hän on antanut minun elää tämän vuoden, ja olenko minä Hänen tarkoituksensa täyttänyt? Sillä ei yhtään kristittyä mahda olla, joka ajattelisi meidän tulevan sattumalta tähän elämään tai ainoastaan niin kuin eläimet tätä nykyistä yksin nauttimaan. Sitävastoin jos me uskomme, että Herra itse määrää jokaisen meidän elämämme kulun, niin täytyy myös tulla meille mitä tärkeimmäksi itse tutkia, sodimmeko me niitä tarkoituksia vastaan, joita Jumalalla ja Jeesuksella on meitä kohtaan. Korkea ja suurta Hän meidän kanssamme aikoo. Ei Hän ole meitä luonut ainoastaan tätä elämää vaan iankaikkisuutta varten. Tämän elämän tarkoitus on yksinään se, että meidät valmistettaisiin ja tehtäisiin soveliaiksi nauttimaan korkeampaa

1. Adventtisunnuntai

hengellistä iloa toisella puolen hautaa. Jos me silloin huomaamme jokaisen silmänräpäyksen, jonka me maan päällä elämme, meille annettavan sentähden, että meillä olisi tilaisuus valmistaa itseämme ja pitää itseämme valmiina edessä olevalle matkallemme pois maailmasta, niin emme suinkaan voi kevytmielisyydellä ja piittaamattomuudella heittää pois yhtäkään päivää tai hetkeä. Meitä odottaa tuomio: se tuomio, jolloin meidän pitää tehdä tili kaikista päivistä, jotka meille tässä maailmassa on annettu. Ja jos emme ole käyttäneet niitä hyväksemme ja iankaikkisen autuutemme voittamiseksi, niin me saamme silloin kivulla ja katkerilla kyyneleillä tyhmyyttämme valittaa. Jos me tällä tavalla katselemme sitä aikaa, jossa me elämme, niin emme suinkaan enää nukuta tuntoamme näillä tyhmillä kaunistelemisilla, että emme me mitään pahaa ole tehneet, että ainoastaan viattomalla tavalla olemme ilahduttaneet itseämme maailmassa, ja että emme sentään aina kuolemaa voi ajatella. Ei, silloin meille ei enää mikään muu ole nuhteetonta kuin se, mikä ei ainakaan meitä kauemmaksi Jeesuksesta erota. Silloin mikään muu ei ole meille hyvää ja kiitettävää kuin se, mikä vahvistaa meidän uskomme, meidän toivomme ja rakkautemme ristiinnaulittuun.

Ja tästä me voimme silloin jotenkin päätellä, mikä perusta ihmisillä voi olla kevytmielisille anteeksipyynnöilleen lihallisten hulluuksiensa vuoksi, sekä kuinka nuhteettomia ovat ne tavalliset huvitukset. Useimmat niistä ovat kaiketi sen laatuista, etteivät ne muistuta ihmisiä ajattelemaan hautaa ja iankaikkisuutta, vaan päin vastoin väkisin heitä siitä estävät. Ja jokainen hetki, jota emme hyväksemme käytä valmistaaksemme itseämme iankaikkisuuteen, ei ole nuhteettomasti vaan aivan pahoin käytetty.

Tunnustakaamme sentähden rikoksemme ja velkamme! Sillä kuka maailmassa rohkenisi sanoa käyttäneensä jokaisen silmänräpäyksen kuluneesta vuodesta niin kuin piti, valmistukseksi iankaikkisuuteen. Ne jotka aikansa ovat parhain käyttäneet, tuntevat toki elävästi, kuinka paljon heiltä siinä puuttuu ja kuinka paljon heidän täytyy sitä hävetä. Meidän velkamme on suuri; mutta sovinto on kaikkien edestä tapahtunut. Sentähden on parasta, että me menemme Jeesukselta hakemaan syntiemme anteeksiantamista ja myös voimaa ja armoa tästälähin puhtaampaan ja pyhempään elämään. Luvatkaamme Hänelle uudelleen olla kuuliaisat. Ainoa tie onnellisuuteen ajassa ja iankaikkisuudessa on meille:

Että me valitsemme Jeesuksen itsellemme Kuningaksi

Tällä tutkistelulla me evankeliumin johdolla tahdomme tänä päivänä rakentua.

Jeesus on Kuningas. Jumalana Hän on se, joka on koko maailman luonut, ja antaa kaikille kappaleille niiden olemisen, joka voimassa pitää ja holhoaa

1. Adventtisunnuntai

kaikkia luontokappaleitansa, ja joka kaikessa iankaikkisuudessa tahtoo lunastettuja ihmisiään autuaaksi tehdä. Mutta myös ihmisenä, välimiehenä, on Hänellä voimallinen valtakunta. Vaikka kuinkaakin alennettuna ja halpana ihmisenä Hän kulki täällä maan päällä, oli Hänellä kuitenkin kuninkaallinen arvo ja valtakunta, jonka Hän kärsimisellään ja kuolemallaan itsellensä on hankkinut. **Pyhässä Raamatussa puhutaan Hänestä Kuninkaana.** Enkeli, joka toi Marialle sanoman, että hänet oli valittu synnyttämään maailman Vapahtaja ja olemaan Jeesuksen äiti, kuvaa jo Hänet Kuninkaaksi sanoen: ” **Sen pitää oleman suuren ja pitää kutsuttaman Ylimmäisen Pojaksi. Ja Herra Jumala antaa hänelle Daavidin hänen isänsä istuimen, Ja hänen pitää Jaakobin huoneen Kuningas ijankaikkisesti oleman ja hänen valtakunnallansa ei pidä loppua oleman.**”, Luuk. 1: 32-33. Vaikka ei suinkaan siltä näyttänyt, että Jeesuksesta tulisi Kuningas, kun Hän syvässä köyhyyydessä syntyi tallissa ja pantiin seimeen, niin enkeli kuitenkin toisti Hänestä saman kuvauksen paimenille, ja ilmoitti sen lapsen, joka nyt oli syntynyt, olevan ” **Vapahtaja, joka on Kristus, Herra, Daavidin kaupungissa**”, Luuk. 2: 11. Myös tietäjät idästä, jotka kohta Jeesuksen syntymän jälkeen olivat tulleet Häntä kumartamaan, kutsuivat Häntä Kuninkaaksi. ” **Kussa on se syntynyt Juutalaisten kuningas**”, sanovat he, ” **ja tulimme häntä kumartaen rukoilemaan.**”, Matt. 2. Näin Jeesus kohta maailmaan tultuaan tunnustettiin ja julistettiin Kuninkaaksi.

Mitä kauemmin Jeesus maan päällä eli sitä suuremmaksi Hänen alentamisensa ja kärsimisensä tuli, niin että kaikki toivo Hänen kuninkaallisesta vallastaan näytti lopulta peräti katoavan. Hänen vihollisensa ottivat Hänet kiinni ja ylen julmasti vainosivat Häntä. Suurimman pilkan alla Hän julkisesti tunnusti kuitenkin olevansa **Kuningas** ja myös osoitti millainen Hänen valtakuntansa on, ja ketkä Hänen alamaisiaan ovat, joita Hän hallitsee. Kun Pilatus kysyi, oliko **Hän juutalaisten Kuningas**, vastasi Jeesus: ” **Ei minun valtakuntani ole tästä maailmasta.**” ” **Niin sinä olet kuningas?**”, kysyi taas Pilatus. ” **Olen**”, vastasi Jeesus, ” **sinä sen sanot, että minä olen kuningas. Sitä varten olen minä syntynyt ja sitä varten maailmaan tullut, että minä totuuden tunnustan. Jokainen, joka on totuudesta, se kuulee minun ääneni.**”, Joh. 18: 37.

Sellaisen todistuksen Hänen kuninkaallisesta arvostaan antoivat myös Hänen apostolinsa Hänen kuolemansa jälkeen. He tunnustivat rohkeasti, että se Jeesus, jonka juutalaiset tuomitsivat kuolemaan ja ristiinnaulitsivat, oli koko maailman Herra, ihmisten sydänten tutkija ja elävien ja kuolleitten tuomari. **He ristiinnaulitsivat kunnian Herran**, sanoo Paavali, 1. Kor. 2: 8. Ja taas, ” **sillä yksi on kaikkein Herra, rikas kaikkein kohtaan, jotka häntä rukoilevat. Sillä sentähden on myös Kristus kuollut ja noussut ylös ja**

jälleen eläväksi tullut, että hän olis kuolleiden ja elävien Herra.”, Room. 10: 12, 14: 9.

Tämän päivän evankeliumissa Jeesus antoi selkeän todistuksen siitä, että Hän on Kuningas, ja kansan täytyi ilohuudolla tunnustaa, että tämä Hänen viimeinen matkustuksensa Jerusalemiin tapahtui kuninkaallisin menoin. Hänen kuninkaallinen voimansa ulottuu ihmisten sydämiin. Näitä Hän taivuttaa, määrää ja hallitsee tahtonsa mukaan. **Hänen opetuslapsensa täyttivät Hänen käskynsä** suurimmalla halulla ja sydämen nöyryydellä vakuuttuneina siitä, että kaikki, mitä Hän käski, oli epäilemättä hyvää ja piti estelemättä täyttää. **Hän käski heidän mennä kylään, joka oli heidän edessään, ja noutaa aasin.** Mitä he siitä muuta saattoivat odottaa kuin kovia sanoja isännältä, että he lupaa ja myöntymystä saamatta tahtoivat ottaa hänen juhtansa? Mutta sen sijaan, että olisivat noudattaneet omaa järkeänsä, **he tekivät yksinkertaisesti Herransa ja Kuninkaansa käskyn mukaan.** Heidän sydänhalunsa ja ilonsa oli se, että he tottelevat ja seuraavat Hänen sanojaan. Näin Jeesus kokonaan hallitsee niiden sydämet, jotka ovat oppineet tuntemaan Hänet ja ovat valinneet ja ottaneet Hänet Kuninkaaksensa. **Mitä Hän tahtoo, sen he ilolla tekevät.** Ja vaikka he eivät näe itsellään olevan mahdollisuuksia siihen, niin käyvät Hänen lapsensa kuitenkin **yksinkertaisesti sitä tietä, minkä Hän heille määrää,** ja jättävät lopun Hänen huolenpitoonsa. Niin pian kuin ihminen on valinnut Jeesuksen Kuninkaakseen, on alati hänen ilonsa olla kuuliainen. Vaikka kuinkakin yksinkertaisia Jeesuksen opetuslapset olivat, niin he saattoivat kuitenkin helposti ymmärtää, mitä isäntä siitä tulisi pitämään, että he hänen aasinsa veisivät pois. Vapahtaja sanoo sen myös heille edeltäpäin, mutta siinäkin osoittaa Hän itsensä Kuninkaaksi, ja isännän täytyy myös kohta totella. **Kohta kun hän saa kuulla, että Herra niitä tarvitsee, niin hän laskee ne,** ja tietää, että kaikki mitä hänellä on, on lainaa Herralta. — Tämä Jeesuksen matka Jerusalemiin oli Hänen viimeinen kulkemisensa kun hän meni kärsimään ja kuolemaan; ja juuri tällä matkalla Hän osoittaa kaikkein enimmin kuninkaallisen kunniansa ja valtansa. — Kansan piti myös tänä päivänä **julistaa Hänet Kuninkaaksi.** He osoittivat Hänelle mitä suurinta alamaisuutta. He kaunistivat Hänen tiensä **omilla vaatteillaan, karseivat oksia puista ja hajottivat ne tielle** ja huusivat: **Hoosianna Daavidin pojalle! kiitetty olkoon jne.** Tämän sanoo Raamattu tapahtuneen, että **Siionin tytär oppisi tuntemaan Hänet Kuninkaaksensa, joka tulisi hänen tykönsä siveänä.** Hänen piti nähdä Jeesuksen kulku kohti kärsimystä, ja nyt hänen piti valita, tahtoiko hän **ottaa Hänet Kuninkaaksensa vai ei.**

Ei yhdenkään kuninkaan hallitus ole sellainen kuin Jeesuksen. Sydän uhraa itsensä kokonaan Hänelle ja tulee niin yhdistetyksi Häneen, että se antaa kokonaan Hänen yksin sitä hallita. Armoitetun syntisen suurin autuus ja ilo on

1. Adventtisunnuntai

olla Jeesukselle kuuliainen, ja jos hän ei tunne Kuninkaansa läsnäoloa sydämessään, niin kaikki muu maailmassa on hänestä ikävää ja surullista. Sellaisen vallan meidän orjantappuroilla kruunattu Kuninkaamme saa sydämessä ja kaikissa sen haluissa ja pyrkimyksissä, kun Hän kirkastaa Henkensä kautta itsensä ihmiselle verisessä muodossansa. Mitä enemmän me saamme armoa Häntä katsella Hänen kärsimisessään, sitä enemmän lämpiää sydän Hänen rakkaudessaan. Silloin emme voi muuta kuin rakkaudella täytettyinä palvella Häntä. Ja siitä alkaen emme halua **elää enää itsellemme, vaan Hänelle, joka meidän tähtemme on kuollut ja ylösnoussut.** Hänen hallituksensa on meille mitä lempein ja suloin. Hänen alamaisensa pelkäävät sydäimestään olla Hänelle tottelemattomat; mutta samalla heillä on siinä niin lapsellinen uskallus ja tykökäyminen Hänen luoksensa ja niin halullisesti katselevat Hänen haavoitettua ruumistaan, että he tuntevat itsensä sanomattoman autuaiksi Hänen yhteydessään ja Hänen hallituksensa alla. — Asia on kokonaan siinä, että ihminen katselee Häntä Hänen kärsimisessään. Joku saattaisi ajatella, että sydän kaikkein mieluiten taipuisi alistumaan Jeesuksen hallinnan alle, jos Hänet kuvattaisiin eteemme Hänen iankaikkisen jumaluutensa kirkkaudessa ja kunniaassa, sikäli kuin vain ihmisen kieli voi sen esittää. Mutta ei lainkaan näin! Pilkkaaja ainoastaan nauraa sitä. Kova sydän kuuntelee sitä varsin liikkumattomana. Ja hätääntynyt ja peljästyntä syntinen vapisee siinä ja saattaa aivan tuskasta tuhoutua ajatellessaan Hänen ääretöntä korkeuttaan. Mutta kun Jeesus kuvataan ja saarnataan Siionin tyttärelle lempeänä Kuninkaana, Kuninkaana, joka verisellä kivulla on ostanut itsellensä oikeuden sydämiin, niin sillä on ihmeellinen voima pehmittämään ja sulattamaan kovimmatkin sydämet, ja arkamieliset syntiset saavan rohkeuden, lohdutuksen ja virvoituksen katsellessaan tätä Kuningasta kaikessa veripuvussansa sellaisena kun Hän ristin päällä riippui. Ristin sana, eli **se puhe rististä on Jumalan voima autuudeksi.** Sen voiman me selkeästi näemme, sillä mikä on niin voimallista kokonaan muuttamaan ihmistä kuin saarna tästä ristiinnaulitusta Kuninkaasta?

Sen armon Jeesus on jokaiselle ihmiselle hankkinut, että hän voi saada Hänet sydämensä Kuninkaaksi. Sentähden Hän myös itse itsensä evankeliumissa taritsee: **Sinun Kuninkaasi tulee sinulle.** Se pitää julistettaman kaikille Hänen lunastetuilleen, että jokainen kuin sen kuulee, voi uskoa ja ajatella näin: **Jeesus tulee myös minulle, minun Kuninkaani Hän myös tahtoo olla.**

Siitä vain on kysymys, tahtooko ihminen avata sydämensä Hänelle ja antaa Hänelle sijaa siinä niin, että Hän saa sen pyhittää ja puhdistaa ja tahtonsa mukaan hallita. Ei siihen yksikään ihminen ole luonnostaan taipunut. Ei Jeesuksen hallitus kelpaa ensinkään niille: ” **Katkaiskaamme heidän siteensä**”, he sanovat, ” **ja heittäkääme meistä pois heidän köytensä.**”, Ps. 2:3. Näin jokainen luonnollinen ihminen ajattelee, joka vielä seuraa

1. Adventtisunnuntai

myötäsyttyistä haluansa. Sentähden ei voi kukaan itsestään valita Jeesusta Kuninkaaksensa, sen enempää kuin kadonneen lampaan voidaan sanoa etsineen paimentansa. Ei, vaan lammas antoi vihdoin itsensä tulla löydetyksi. Paimenen houkutteleva ääni kehotti viimein syntisen ottamaan siitä vaarin ja palaamaan takaisin. **Niin se aina käy; Vapahtajan täytyy itse alkaa.** Me emme Häntä etsi, vaan Hän etsii meitä kaikkein ensimmäiseksi ja Hän etsii meitä väsymättömällä kärsivällisyydellä siihen asti, että me annamme Hänen löytää itsemme. Hän taritsee itsensä sentähden evankeliumissa meille Kuninkaana eikä vaadi sitä, että meidän mieleemme pitäisi ensin tulla ruveta Häneltä armoa pyytämään. **Se pitää sanottaman ja saarnattaman Siionin tyttärelle: Katso, sinun Kuninkaasi tulee!** Tässä saarnassa Jumalan Henki vaikuttaa aina jumalallisella voimalla. Hänen virkansa on **kirkastaa Herra Jeesus syntisille.** Ja kun ihminen sitten evankeliumin saarnan ja Pyhän Hengen vaikutuksen kautta sydämesssä antaa itsensä saattaa katselemaan Kuninkastaan, kuinka Hän kivulla osti itsellensä oikeuden meidän sydämiimme, silloin ihminen myöskin voitetaan. Ja silloin ei enää kysytä, tahtooko senlainen syntinen Vapahtajaa Kuninkaakseen, vaan silloin syntinen kysyy, rohkeneeko hän mennä Vapahtajan tykö ja rohkeneeko hän toivoa saada niin kuin lapsi ja tytär olla tämän orjantappuroilla kruunatun ja ristiinnaulitun Kuninkaan oma. O! silloin syntinen tarttuu kiinni niin kuin lapsi, uskoo ja omistaa kaiken Hänen ansionsa, ja on sydäimestä iloinen armollisesta Kuninkaastansa.

Se joka on antanut Jumalan Hengen voittaa ja vetää itsensä Jeesuksen luokse, on todella onnellinen ja autuas ihminen. Sen tietävät kaikki, jotka ovat sitä kokeneet. Niiden taas, jotka eivät vielä ole itseään tämän Kuninkaan alamaisuuteen antaneet eivätkä ole kokeneet elämää Hänen alamaisinaan, heidän pitäisi kuitenkin tietämän, mitä Hän heillekin kivulla ja ristin kuolemalla on ansainnut. — Se jolla ei ole Vapahtaja Kuninkaana eikä Hänen rakkauttansa sydämessä, ei myöskään autuudesta eikä tyytyväisestä mielestä tiedä. — Mutta kun ihminen on saanut avatut silmät katsella itseään armoitettuna Jeesuksen haavoissa, ja sitten niin kuin yksinkertainen lapsi, uskollisesti saanut seurata Jeesusta ja katsoa kaikessa Hänen tahtoaan ja johdatustaan, silloin vasta voi sanoa löytäneensä oikean levon sielulleen. Silloin toteutuu: ” **Kaikki teidän murheenne pankaat hänen päällensä; sillä hän pitää murheen teistä.**”, 1. Piet. 5: 7. Se ihminen, joka on valinnut Vapahtajan hallitsijaksensa, voi kaikissa ruumiillisissakin tarpeissa olla täysin turvattu ja levollinen.

Jos Hän on meidän Kuninkaamme, niin meidän sydämemme Häntä yli kaiken rakastaa. Ja se hellä rakkaus saa aikaan Jeesuksen oikeille opetuslapsille totisesti kivun ja murheen, kun he havaitsevat itsessään syvän turmeluksen, ja yhä paljon kylmäkiskoisuutta Häntä kohtaan sekä hitautta

1. Adventtisunnuntai

tekemään Hänen tahtoansa. Se karvastelee heitä varsin katkerasti; ei sentähden että he rangaistusta pelkäävät, vaan siksi, että he eivät ole tämän johdosta saaneet rangaistusta. Ei Kuningas heitä soimaa, sen kyllä he mielellään soisivat tapahtuvan; mutta he tuntevat kuitenkin hyvin, ettei Hän ole tyytyväinen. Silloin he itkevät syntisen kyyneleitä. Kuitenkin he tietävät kuka Jeesus on; he tuntevat Hänet kokemuksesta. He huutavat niin kauan Hänen puoleensa, että Hän jälleen armahtaa; joko Hän sitten kurittaa tai kaikki tyyni anteeksi antaa. Silloin sydän on taas iloinen. Onpa itse kurituksessakin, jota hänen lapsensa omasta syystä tässä kärsivät, kuitenkin jotain hyvää ja suloista, he kun itkiessään katkeria katumuksen kyyneliä Jeesuksen jalkojen juuressa tuntevat itsensä todella autuaammiksi kuin maailman turhaa iloa nauttiessaan. Mutta se lohdutus ja virvoitus, minkä sydän silloin nauttii, kun Vapahtaja siunaa meitä ja antaa meidän tuntea Hänen rauhansa ja läsnäolemisensa, se on jotakin taivaallista ja iankaikkisen kunnian esimakua.

Emme tämän maan päällä muuta ole kuin heikkoja ja raadollisia; mutta olemme kuitenkin autuaita, kun me ainoastaan Hänelle kuulumme. Ja silloin me ilolla voimme kohdata sen hetken, joka on meitä Hänen kanssaan iankaikkisesti yhdistävä. **Iankaikkisuudessa voi Jeesus kaikki ne täydellisesti autuaiksi tehdä, jotka hänen kauttansa Jumalan tykö tulevat.** Siellä Hänen lapsensa vapahdetaan kaikista maailman kiusauksista ja viettelyksistä ja synty juuritetaan kokonansa pois. Ei siellä niin muodoin enää ole mitään, joka voi estää meitä täydellisesti nauttimasta kaikkea sitä autuutta, minkä Jeesus meille on ansainnut. Ja kuinka suuri onkaan autuus, joka meille Jumalan Pojan veren ja kuoleman kautta on ansaittu, sen me toki voimme yksinkertaisesti uskoa, vaikka emme järjellämme mitenkään täydellisesti sitä voi käsittää.

Autuaat ovat kaikki ne, jotka tämän kirkkovuoden alussa vakaasti päättävät ottaa vaarin paimenensa kutsuäänestä ja avata sydämensä Pyhän Hengen vaikutukselle. Sen kautta heidät suostutellaan pitämään aikaa ja iankaikkisuutta varten tuon onnellisen vaalin, nimittäin **valitsemaan Jeesus Kuninkaaksensa.**